

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเกิดรัฐประหารในวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 ได้ทำลายหลักการประชาธิปไตย จีกรัฐธรรมนูญฉบับปีพุทธศักราช 2540 ทำให้กลุ่มนักกิจกรรมและประชาชนผู้รักประชาธิปไตยจำนวนหนึ่งออกมาแสดงพลังต่อต้านการทำรัฐประหารแม้จะอยู่ภายใต้กฎอัยการศึก นอกจากนั้นรัฐประหารยังโค่นล้มรัฐบาลพรรคไทยรักไทยภายใต้การนำของพ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตรที่มาจากการเลือกตั้งลงไป สร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มคนและประชาชนผู้ที่ได้รับประโยชน์จากนโยบายของรัฐบาลพรรคไทยรักไทยที่มีอยู่จำนวนมาก แต่ในช่วงแรกมีเพียงคนจำนวนหนึ่งเริ่มออกมาเคลื่อนไหว โดยเริ่มจากเคลื่อนไหวร่วมกับกลุ่มผู้รักประชาธิปไตย ต่อมาได้จัดกิจกรรมขึ้นเองภายใต้ชื่อต่างๆ อาทิเช่น กลุ่มคนวันเสาร์ไม่เอาเผด็จการ เป็นต้น หลังจากนั้นกลุ่มนักการเมืองสังกัดพรรคไทยรักไทยก็เริ่มออกมาเคลื่อนไหวบนท้องถนนบ้าง

เมื่อกลุ่มนักการเมืองออกมาเคลื่อนไหว เนื่องด้วยความพร้อมในการระดมทรัพยากรด้านต่างๆ ทั้งกำลังคนและเงิน เป็นเหตุให้กลุ่มกิจกรรมที่มีการรวมตัวกันอย่างหลวมๆ อยู่ก่อนหน้านี้แล้ว ตัดสินใจผนึกกำลังกับกลุ่มนักการเมืองเมื่อได้รับการติดต่อขอประสานความร่วมมือกัน ภายใต้ชื่อองค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ (นปก.) โดยมีความสัมพันธ์กันระหว่างกลุ่มต่างๆ ภายในในลักษณะเครือข่ายหลวมๆ มีอิสระในการทำกิจกรรมค่อนข้างมาก เนื่องจากแต่ละกลุ่มมีจุดมุ่งหมายในการเคลื่อนไหวแตกต่างกัน ต่อมาก็เปลี่ยนชื่อองค์กรเป็นแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ตามสถานการณ์ทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป แต่ลักษณะความสัมพันธ์ภายในองค์กรก็ยังคงเป็นไปในรูปแบบเดิม จนกระทั่งเข้าสู่ช่วงการเลือกตั้งโดยต่อมาพรรคพลังประชาชนซึ่งก็คือพรรคที่ตั้งขึ้นใหม่แทนพรรคไทยรักไทยเดิมที่ถูกยุบไปจากคณะรัฐประหารนั่นเอง ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง

บทบาทนปช.หลังพรรคพลังประชาชนชนะการเลือกตั้งนั้นก็ยังคงเคลื่อนไหวต่อไป แต่บทบาทหลักอยู่ที่แกนนำฝ่ายประชาชนเพราะฝ่ายนักการเมืองเข้าไปทำงานในสภา โดนปช.เคลื่อนไหวภายใต้ประเด็น คือ การเรียกร้องรัฐธรรมนูญฉบับปีพุทธศักราช 2540 ที่บังคับให้อยู่ก่อนที่คณะรัฐประหารจะฉีกทำลายลงไปแล้วร่างรัฐธรรมนูญฉบับปีพุทธศักราช 2550 และมีผลบังคับให้อยู่ในขณะนี้ขึ้นมาแทน แต่ก็ต้องประสบกับข้อจำกัด คือ ฝ่ายนักการเมืองผลักดันประเด็นดังกล่าวด้วยความล่าช้าเพราะนั่นหมายถึงการเลือกตั้งใหม่ ซึ่งฝ่ายนักการเมืองทราบดีว่าต้องใช้ทรัพยากรมหาศาล ทั้งยังข้อจำกัดที่ฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ต่อต้านรัฐบาลและ

พรรคการเมืองภายใต้การนำของพ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตรที่เคลื่อนไหวตั้งแต่ก่อนเกิดรัฐประหาร ซึ่งเมื่อพรรคการเมืองเครือข่ายของพ.ต.ท.ดร.ทักษิณประสบชัยชนะกลับสู่อำนาจอีกครั้งก็เริ่มปรากฏตัวต่อต้านขึ้น จนกระทั่งมีการประกาศชุมนุมยืดเยื้อและมีข้อเรียกร้องในการขับไล่รัฐบาล ซึ่งทำให้ประเด็นการแก้รัฐธรรมนูญถูกทำให้เลือนรางไป ซึ่งนปช.ก็ได้รับตัวตามสถานการณ์โดยหันมาขับเคลื่อนไหวประเด็นลดความชอบธรรมในการเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยแทน

การเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยมีมาตรการที่เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ จากสงครามเก้าทัพเพื่อยึดพื้นที่รัฐบาลปักหลักชุมนุมยืดเยื้อ มาสู่การยึดสถานีโทรทัศน์ และการยึดทำเนียบรัฐบาล ต่อมาก็เกิดเหตุการณ์ปะทะกับเจ้าหน้าที่รัฐที่หน้ารัฐสภาในวันที่ 7 ตุลาคม จนกระทั่งการยึดสนามบินสุวรรณภูมิเป็นที่ปักหลักชุมนุม ซึ่งรัฐบาลไม่สามารถมีมาตรการมาจัดการกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้สำเร็จ กลับดูเหมือนว่ากลไกรัฐอีกด้านหนึ่งหนุนเสริมการเคลื่อนไหวดังกล่าวอย่างสอดคล้องกัน เนื่องจากการเคลื่อนไหวดังกล่าวส่งผลให้สมัคร สุนทรเวชนายกรัฐมนตรีถูกศาลรัฐธรรมนูญปลดจากตำแหน่งด้วยคดีเล็กน้อย การบังคับใช้กฎหมายต่างๆ ไม่เป็นผล การที่ผู้นำเหล่าทัพออกมาแสดงความคิดเห็นให้นายกรัฐมนตรีลาออกผ่านหน้าจอโทรทัศน์ในสมัยสมชาย วงศ์สวัสดิ์เป็นนายกรัฐมนตรี เป็นต้น ซึ่งระหว่างนี้ก็ได้สร้างความไม่พอใจต่อประชาชนจำนวนมากและเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจรัฐบาล เมื่อเกิดรายการความจริงวันนี้สัจจกรซึ่งแกนนำฝ่ายการเมืองของนปช.เป็นตัวหลักในการจัดงาน ประชาชนที่รู้สึกคับแค้นใจกับปฏิบัติการทางการเมืองของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยซึ่งบางส่วนที่เป็นส่วนมากสนับสนุนรัฐบาลอยู่ก่อนแล้วก็ปรากฏตัวขึ้นจำนวนมาก ในนามที่รู้จักอย่างเป็นทางการครั้งแรกว่า "คนเสื้อแดง"

ต่อมารัฐบาลภายใต้การนำของอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะซึ่งเป็นผลจากการเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขึ้นสู่อำนาจ ได้เกิดปรากฏการณ์ที่ประชาชนสวมเสื้อสีแดงออกมาต่อต้านรัฐบาลและบุคคลที่สนับสนุนรัฐบาล ซึ่งมีกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยรวมอยู่ด้วย ในพื้นที่หลายจังหวัด ด้านแกนนำนปช.ก็จัดกิจกรรมระดมพลชุมนุมขับไล่รัฐบาลจนกระทั่งประกาศระดมพล 3 แสนคนเพื่อโค่นล้มระบอบอำมาตยาธิปไตยที่เชื่อว่าอยู่เบื้องหลังปัญหาวุ่นวายทางการเมืองช่วงกว่า 2 ปีที่ผ่านมา ในช่วงปลายเดือนมีนาคมและชุมนุมยืดเยื้อมาถึงกลางเดือนเมษายนแต่ประสบกับความพ่ายแพ้ รัฐบาลใช้กำลังทหารเข้าล้อมปราบแกนนำจึงตัดสินใจประกาศยุติการชุมนุม แต่หลังจากนั้นขบวนการคนเสื้อแดงก็สามารถกลับมารวมตัวเคลื่อนไหวได้ในเวลาอันรวดเร็ว ซึ่งบทบาทการนำหลักยังอยู่ที่ฝ่ายนักการเมืองโดยเฉพาะ "สามเกลอ" ประกอบด้วย วีระ มุสิกพงศ์ จตุพร พรหมพันธุ์ และณัฐวุฒิ ใสยเกื้อที่มีชื่อเสียงเป็นที่

ยอมรับจากการจัดรายการความจริงวันนี้ทางสถานีโทรทัศน์NBT จนมีเวทีความจริงวันนี้สัญจรในเวลาต่อมาที่สามารถระดมคนได้จำนวนมหาศาลดังได้กล่าวไปแล้ว

ต่อมาถึงจุดที่เกิดความขัดแย้งในหมู่แกนนำฝ่ายนักการเมืองและฝ่ายประชาชนภายในนปช. จากประเด็นการประกาศเคลื่อนไหวโดยการถวายนฎีกาของวีระ มุสิกพงศ์โดยไม่ผ่านการปรึกษาหารือในหมู่แกนนำ จึงนำมาสู่การปรับองค์กรครั้งใหญ่เกิดเป็นองค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการ (นปช.) แฉกทั้งแผ่นดินขึ้น หลังจากนั้นมีการจัดกิจกรรมและพัฒนาองค์กรเรื่อยมา รวมระยะเวลาประมาณ 8 เดือนนับจากที่นปช. แฉกทั้งแผ่นดินมีแนวทางนโยบายประกาศสู่สาธารณะชนอย่างชัดเจน จนเข้าสู่การประกาศชุมนุมใหญ่เพื่อกดดันให้รัฐบาลภายใต้การนำของอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะยุบสภา โดยประกาศระดมพล 1 ล้านคน เริ่มขึ้นในวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2553 แล้วสิ้นสุดด้วยการถูกล้อมปราบและสลายการชุมนุมในวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

จะเห็นได้ว่าการที่องค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการ(นปช.) แฉกทั้งแผ่นดินที่เป็นองค์กรนำการเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคมขนาดใหญ่โตมากที่รู้จักกันในนามขบวนการคนเสื้อแดงนั้น มีความน่าสนใจทั้งด้านพัฒนาการและลักษณะรูปแบบองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม เนื่องจากการเคลื่อนไหวของขบวนการคนเสื้อแดงภายใต้การนำของนปช. แฉกทั้งแผ่นดินส่งผลต่อพัฒนาการประชาธิปไตยของไทยอย่างมีอาจหลีกเลี่ยงได้

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงต้องการศึกษาองค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แฉกทั้งแผ่นดินในฐานะที่เป็นองค์กรนำการเคลื่อนไหวของขบวนการคนเสื้อแดง โดยศึกษาการเกิดขึ้น พัฒนาการ และการก่อรูปจนมาเป็นองค์กรของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แฉกทั้งแผ่นดินว่าคืออะไร โดยเน้นศึกษาลักษณะองค์กรเป็นแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แฉกทั้งแผ่นดินในการชุมนุมใหญ่ในวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2553 และสิ้นสุดลงในวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 โดยการชุมนุมใหญ่ซึ่งเป็นปฏิบัติการทางการเมืองเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายหรือข้อเรียกร้องขององค์กรนั้น มีการปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มพลังต่างๆทั้งภายใน และภายนอกองค์กร นปช. แฉกทั้งแผ่นดิน การศึกษาเพื่อให้เข้าใจลักษณะรูปแบบองค์กรของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แฉกทั้งแผ่นดินได้ชัดเจนยิ่งขึ้นจึงจะทำการศึกษาผ่านการพิจารณาปัจจัยภายในและภายนอกองค์กรประกอบการทำความเข้าใจ

1.2 คำถามในการวิจัย

แนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดิน คือ อะไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะรูปแบบขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมผ่านการศึกษาปัจจัยภายในองค์กร กล่าวคือ โครงสร้างขององค์กร แกนนำ ผู้เข้าร่วม ยุทธวิธีการเคลื่อนไหวต่อสู้ และการปฏิสัมพันธ์กับปัจจัยภายนอก กล่าวคือ พันธมิตรและการสร้างพันธมิตร รัฐบาลและฝ่ายตรงข้าม ของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดิน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาลักษณะขององค์กรทางสังคมผ่านการเคลื่อนไหวของขบวนการแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดิน โดยเริ่มตั้งแต่การก่อตัวของขบวนการภายหลังการเกิดรัฐประหารในวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 จนการประชุมใหญ่ที่เริ่มเมื่อวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2553 ที่สิ้นสุดในวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 โดยแบ่งช่วงการเคลื่อนไหวออกเป็น 2 ช่วง คือ

1.ช่วงการก่อตัวขององค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.)แดงทั้งแผ่นดิน คือ ตั้งแต่หลังรัฐประหารในวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 - ก่อนการประชุมใหญ่ในวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2553

2.ช่วงการศึกษาลักษณะองค์กรของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ(นปช.)แดงทั้งแผ่นดินผ่านปฏิบัติการทางการเมือง คือ ตั้งแต่การประชุมใหญ่ในวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2553 – วันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษาวิทยานิพนธ์นี้

ระบอบอำมาตยาธิปไตย¹ ในที่นี้จะพิจารณาความหมายของระบอบอำมาตยาธิปไตยของขบวนการภายใต้การนำของนปช.และนปช. จนมาถึงนปช.แดงทั้งแผ่นดินออกเป็น 3 ช่วงเวลา กล่าวคือ

¹ ขอขอบพระคุณ วันเฉลิม เปรมปลื้ม ที่ให้ข้อคิดและเสนอแนะในประเด็นนี้

1) ช่วงหลังรัฐประหาร 19 กันยายน พ.ศ. 2553 จนถึงก่อนการเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ในช่วงเวลานี้คำว่าระบอบอำมาตยาธิปไตยถูกหยิบขึ้นมาใช้อธิบายระบบโครงสร้างทางการเมืองหลังเกิดรัฐประหารโดยนักวิชาการและนักกิจกรรมทางสังคม แทนการอธิบายปัญหาทางการเมืองที่ยึดติดกับตัวบุคคลจากวาทกรรม "ระบอบประชาธิปไตย" ที่เริ่มใช้โดยกลุ่มคนวันเสาร์ไม่เอาเผด็จการ แต่ความหมายที่เป็นความเข้าใจภายในขบวนการในเวลานี้ ระบอบอำมาตยาธิปไตยก็ยังเป็นในลักษณะตัวบุคคล คือ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ที่ถูกมองว่าเป็นต้นเหตุของปัญหาทางการเมืองไทยมาอย่างยาวนานอยู่ต่อไป

2) ช่วงการเคลื่อนไหวของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจนถึงก่อนเกิดนปช.แดงทั้งแผ่นดิน ซึ่งเมื่อกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยออกมาเคลื่อนไหวขับไล่รัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง โดยมีองค์กรต่างๆ อาทิเช่น องค์การอิสระ ตุลาการ หรือกองทัพมีท่าทีที่สนับสนุนหรือดำเนินการสอดคล้องกับข้อเรียกร้องของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย อาทิเช่น การเรียกร้องตุลาการภิวัตน์ การเรียกร้องให้กองทัพออกมายุติการแก้ปัญหา เป็นต้น ทำให้ภาพระบอบอำมาตยาธิปไตยชัดเจนมากขึ้นไปกว่าเฉพาะ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ แต่มีฐานะเป็นกลุ่มหรือเครือข่ายชนชั้นนำที่ฉีกกำลังกันเพื่อขัดขวางพัฒนาการประชาธิปไตยที่อำนาจมาจากประชาชน เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงในการเคลื่อนไหวของขบวนการ ส่งผลให้นปช.ยกเป็นยุทธศาสตร์ในการเคลื่อนไหวใหญ่เดือนเมษายน พ.ศ. 2552 แต่ยังไม่มีความชัดเจนในทั้งด้านความหมายและยุทธศาสตร์การต่อสู้ พิจารณาจากไม่มีความเชื่อมโยงกันในเชิงยุทธศาสตร์และยุทธวิธีในการต่อสู้อย่างเป็นระบบ จนต้องประสบกับความพ่ายแพ้ในการชุมนุมเดือนเมษายน พ.ศ. 2552

3) ช่วงการเกิดนปช.แดงทั้งแผ่นดินหลังความขัดแย้งเรื่องการถวายฎีกาจนถึงสิ้นสุดการชุมนุม 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 ช่วงเวลานี้มีการให้ความหมายที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นทั้งความหมายเฉพาะอันหมายถึงระบบโครงสร้างที่กดทับสังคมไทยมาอย่างยาวนานผ่านเอกสารที่เป็นทางการของโรงเรียนผู้ปฏิบัติงานนปช.แดงทั้งแผ่นดิน และเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนมากขึ้น เป็นการรื้อโครงสร้างความสัมพันธ์ทางอำนาจแบบเดิมที่ถูกเรียกแทนว่าเป็น "ระบอบอำมาตยาธิปไตย" ให้สังคมการเมืองหลังการต่อสู้เป็นสังคมที่อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทยอย่างแท้จริงภายใต้การปกครองที่พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข และมีความพยายามยึดโยงผู้ถูกกดขี่ทั้งมวลภายใต้ระบอบอำมาตยาธิปไตยครอบงำอยู่ไม่ว่าชนชั้นใด ภายใต้วาทกรรม "ไพร่" โดยมีศัตรูหรือฝ่ายตรงข้ามเป็น "อำมาตย์"

เพราะฉะนั้น "ระบอบอำมาตยาธิปไตย" ในความหมายของนปช.แดงทั้งแผ่นดิน นั้น จึงมีลักษณะเป็นการสร้างวาทกรรม อันหมายถึง การสร้างศัตรูคู่ตรงข้ามที่เป็นตัวขัดขวาง พัฒนาการประชาธิปไตยที่อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชนอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระ ประมุข เพื่อยึดโยงผู้คนจำนวนมากที่รู้สึกถึงการถูกกดขี่หรือกดทับจากโครงสร้างทางการเมืองซึ่ง ถูกเรียกว่า "ระบอบอำมาตยาธิปไตย" ครอบงำอยู่นั้น ให้เข้ามาร่วมต่อสู้เปลี่ยนแปลงสังคม โดยไม่ สังกัดชนชั้น ความหมายของระบอบอำมาตยาธิปไตยของนปช.แดงทั้งแผ่นดินจึงไม่ใช่ระบอบอำ มาตยาธิปไตย (bureaucratic polity) ในความหมายของเฟรด ริกส์ (Fred Riggs, 1966) หรือ ความหมายที่ตรงตามหลักวิชาการที่นักวิชาการเคยได้อธิบายไว้แต่ประการใด ซึ่งประเด็นด้าน อุดมการณ์ในการต่อสู้และการสร้างวาทกรรมต่างๆในขบวนการผู้วิจัยเสนอให้มีการศึกษาอย่าง เจาะลึกเพื่อเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการต่อไป

รัฐไทยใหม่ หมายถึง รัฐประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีการใช้ กฎหมายอย่างศักดิ์สิทธิ์ เสมอภาค และเป็นธรรมไม่มีลักษณะเป็นการบังคับใช้กฎหมายแบบสอง มาตรฐาน โดยไม่มีระบอบอำมาตยาธิปไตยครอบงำการเมืองไทย ดังเช่นรัฐไทยเก่าที่ผ่านมา เป็น การเสนอวาทกรรมในการต่อสู้ทางการเมืองของนปช.แดงทั้งแผ่นดิน

เป้าหมาย หมายถึง สิ่งที่ต้องการต้องการบรรลุหรือไปให้ถึง ซึ่งมีทั้งเป้าหมาย ระยะยาว ระยะกลาง และระยะเฉพาะหน้า โดยเป้าหมายแต่ละระยะนั้นถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้บรรลุ เป้าหมายระยะยาวซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดขององค์กร

ยุทธศาสตร์ หมายถึง พื้นที่ในการทำงานเพื่อให้บรรลุและสอดคล้องกับ เป้าหมายขององค์กร

ยุทธวิธี หมายถึง เครื่องมือทั้งหมดที่กลุ่มมีและถูกนำมาใช้เพื่อเรียกร้องต่อ ปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มคนซึ่งตกเป็นเป้าหมายของการเรียกร้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทำความเข้าใจพัฒนาการและการก่อตัวจนเป็นองค์กรของแนวร่วม ประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดิน

2. เพื่อทำความเข้าใจลักษณะโครงสร้างองค์กรของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้าน เผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดินผ่านปฏิบัติการทางการเมือง โดยพิจารณาอิทธิพลจาก ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกองค์กร

1.7 สมมติฐาน

ขบวนการแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีลักษณะองค์กรแบบไม่เป็นทางการ โครงสร้างภายในองค์กรมีลักษณะเป็นเครือข่าย และมีการทำแนวร่วมกับพันธมิตรที่หลากหลาย ปัจเจกบุคคลผู้เข้าร่วมมีความหลากหลาย ยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวมีพลวัตไปตามปฏิสัมพันธ์กับฝ่ายต่อต้านขบวนการฯ จุดหมายของขบวนการมีความหลากหลายไปตามเครือข่ายองค์กรต่างๆ ที่เข้าร่วม แต่มีจุดหมายร่วมกันคือ การขับไล่รัฐบาลภายใต้การนำของ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และการล้มล้าง “ระบอบอำมาตยาธิปไตย”

1.8 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาขององค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดิน เป็นการศึกษาโดยอาศัยการพรรณนาและวิเคราะห์ (Descriptive Analysis Methods) โดยแบ่งวิธีการดำเนินการศึกษาออกเป็น 3 วิธี คือ

1. การศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research)

1.1 กรอบแนวคิด ทฤษฎี และงานที่เกี่ยวข้อง

1.2 เอกสารเกี่ยวกับขบวนการ

- เอกสารชั้นต้น (Primary source) ได้แก่ แถลงการณ์ต่างๆ ข้อมูลเหตุการณ์ที่รวบรวมจากหนังสือพิมพ์
- เอกสารชั้นรอง (Secondary source) ได้แก่ บทความ วารสาร หนังสือ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์

2. การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ (In-depth interview) โดยส่วนใหญ่เป็นการสัมภาษณ์แกนนำหรือบุคคลสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจองค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ(นปช.)แดงทั้งแผ่นดินให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แบ่งเป็น

1 แกนนำกลุ่มต่างๆช่วงการก่อตัวที่เริ่มจากแนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ (นปก.)

-วรรณกิจ ทองสุข : แกนนำกลุ่มคนวันเสาร์ไม่เอาเผด็จการ

-ณัฐวุฒิ ด้วงนิล : แกนนำกลุ่มคนวันเสาร์ไม่เอาเผด็จการ

-โชติศักดิ์ อ่อนสูง : แกนนําเครือข่าย 19 กันยาต้านรัฐประหาร

-ปรัชญา สุรทําจรโรจน์ : ผู้ร่วมก่อตั้งเครือข่าย 19 กันยาต้านรัฐประหาร
และกลุ่ม 24 มิถุนาประชาธิปไตย

-ชัยนรินทร์ กุหลาบอํา : แกนนํากลุ่มพลเมืองภิวัฒน์

-สันต์ หัตถิรัตน์ : แกนนํากลุ่มสมาพันธ์ประชาธิปไตย

-ประทีป อึ้งทรงธรรม ฮาตะ : แกนนํากลุ่มสมาพันธ์ประชาธิปไตย และ
แกนนำแนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ (นปก.) รุ่น 2

-สุธัช ยิ้มประเสริฐ : นักวิชาการผู้ร่วมก่อตั้งแนวร่วมประชาธิปไตยขับ
ไล่เผด็จการ (นปก.)

-สมยศ พุกกะเวส : แกนนํากลุ่ม 24 มิถุนาประชาธิปไตยและแกน
นำแนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ (นปก.) รุ่น 2

-สมบัติ บุญงามอนงค์ : แกนนําเครือข่าย 19 กันยาต้านรัฐประหาร แกน
นํากลุ่มพลเมืองภิวัฒน์ และแกนนำแนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ (นปก.) รุ่น 2

-สุรัชย์ ด่านวัฒนานุสรณ์ : แกนนําแนวร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ
(นปก.)รุ่น 2 และแกนนำกลุ่มแดงสยาม

-จักรภพ เพ็ญแข : แกนนํากลุ่มพีทีวีและผู้ร่วมก่อตั้งแนวร่วม
ประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ (นปก.)

2 แกนนํานปช.แดงทั้งแผ่นดิน ที่เป็นแกนนำส่วนกลางมีอำนาจตัดสินใจ

-จรัล ดิษฐาอภิชัย

-เหวง โตจิราการ

-ธิดา ถาวรเศรษฐ์

-นิสิต สินธุไพร

-ขวัญชัย สาระคำ

-ชินวัฒน์ หาบุญพาด

-มานิตย์ จิตต์จันทร์กลับ

3 แกนนำส่วนภูมิภาค ซึ่งส่วนนี้มีข้อจำกัดในการสัมภาษณ์ คือ แกนนำผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่รับผิดชอบเขตพื้นที่ภาคอีสานเป็นหลัก

-อุบลกาญจน์ อมรสิน : แกนนำจังหวัดอุบลราชธานีและรองประธานเครือข่ายคนเสื้อแดงภาคอีสาน 19 จังหวัด

-ศักดิ์รินทร์ กองแก้ว : แกนนำจังหวัดนครราชสีมา

-คุณโอ (นามแฝง) : ผู้ประสานงานในพื้นที่ภาคอีสานตอนบน

3. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยเข้าสังเกตการณ์กิจกรรมต่างๆของแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) แดงทั้งแผ่นดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การชุมนุมใหญ่ในวันที่ 12 มีนาคม – 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

1.9 ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิจัย

บทที่ 1 ที่มาและความสำคัญของปัญหาการศึกษา คำถามการศึกษา ขอบเขตและวิธีการศึกษา

บทที่ 2 กรอบแนวคิดและทฤษฎี

บทที่ 3 ความเป็นมาขององค์กรแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ(นปช.)แดงทั้งแผ่นดิน: ความเคลื่อนไหวหลังการเกิดรัฐประหารในวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 จนถึงก่อนการชุมนุมใหญ่ที่เริ่มในวันที่ 12 มีนาคม 2553

บทที่ 4 การชุมนุมใหญ่ที่นำโดยแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.)แดงทั้งแผ่นดิน : เมื่อวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2553 จนถึงวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

บทที่ 5 บทวิเคราะห์

บทที่ 6 สรุปและข้อเสนอแนะ